

Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť
Matúš 5:17

Tu, vo verši 17, slová „zákon alebo proroci“ odkazujú na Starú zmluvu. Pán Ježiš hovorí, že neprišiel zrušiť to, čo učí Stará zmluva, neprišiel zrušiť Božie prikázania. Starou zmluvou sa tu myslí obsah 39 kánonických kníh, ktoré sa nachádzajú v Biblii od Genezis po Malachiáša. Nehovoríme o zmluvách ako o dohodách - myslíme tým jednoducho knihy Biblického kánonu. V tomto článku sa upriamime na posledné slovo tohto verša a tým je slovo: naplniť. Pýtame sa, čo v kontexte veršov Matúš 5:17–48 toto slovo znamená.

Chceme vedieť, v akom slova zmysle Ježiš Kristus, Boží Syn, naplnil starozmluvné písmo, keď prišiel v ľudskom tele na túto zem. Chceme ukázať, ako Stará zmluva ukazuje na Krista - pochopiť, uchopiť a vziať si z toho úžitok.

Je niekoľko spôsobov, ako Ježiš Kristus napĺňa starozmluvné písmo.

Prvý spôsob naplnenia

Pán Ježiš Kristus napĺňa písmo ako ten, ktorý mal prísť a ktorý bol predpovedaný zákonom i prorokmi i žalmami, teda celým starozmluvným kánonom. Keď čítame Evanjelium podľa Matúša, tak nám nemôže uniknúť, že v prvých troch kapitolách sa často objavujú výrazy: „naplniť“, „sa naplnilo“, „aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka“, „ako je napísané skrze proroka“ (1:22; 2:5+15+17+23; 3:3+15), a pod.

V Evanjeliu podľa Matúša neustále čítame odkazy na to, že Ježiš Kristus čokoľvek v živote od svojho narodenia robí, kdekoľvek jeho noha vkročí, napĺňa to, čo predpovedali starozmluvné písmo. Matúš tým chce ukázať, že Ježiš z Nazareta je Kristus (Mesiáš) predpovedaný Písmom. Na konci tohto evanjelia vidíme opäť ako Ježiš Kristus napĺňa, čo písmo o ňom predpovedali. Matúš opäť používa slovo „naplniť“: „ako syn človeka ide, ako je o ňom napísané“ (26:24); „ako sa pohoršia učeníci, ako je napísané“ (26:31); ako si Pán nezavolá légiu anjelov „akoby sa potom naplnili písmo, že tak musí byť?“ (26:54); ako všetci učeníci od neho utečú; ako je zajatý, aby sa toto všetko stalo, aby sa naplnili písmo prorokov (26:56); ako ho Judáš zradí a ako bolo naplnené to, čo bolo povedané cez proroka Jeremiáša o hrnčiarovom poli (Mt 27:9-10).

Pri kríži sa aj v tých najmenších detailoch napĺňajú písmo, keď je z Pána zvrhnutý odev a o Jeho rúcho je hodený los. Matúš pripomína: toto hovorili písmo, nečudujte sa, že sa to stalo. Tým chceme povedať, že Ježiš Kristus napĺňa prorocké písmo nie v nejakých všeobecných rysoch, ale prorocká napĺňa detailne, napĺňa ich časovo a miestne. Jeho noha vstupuje na to miesto, kde sa má nachádzať v určenom čase. Napĺňa prorocká v historickom kontexte, keďže Boh poslal svojho Syna v plnosti času (Gal 4:4). Ježiš Kristus sa narodí presne v čase, kedy vládne bezbožný vládca Herodes, ktorý svojim počínaním zabezpečí, že sa dostane do Egypta, aby sa pri jeho návrate naplnilo: „z Egypta som povolal svojho syna“. Po ňom bude vládnuť jeho druhý bezbožný syn. Preto sa bude Jozef báť vrátiť do Judska a anjel ho usmerní do Nazareta a napĺňajú sa písmo, že sa bude volať nazarejský. Od svojho narodenia až po smrť napĺňa do najmenších detailov písmo v historickom kontexte.

Druhý spôsob naplnenia

Bezpochyby ich napĺňa tak, že v ňom dochádzajú plnosti mená, ktoré sú mu v písmach dané. Keď sa pozeráme do histórie ľudstva, vidíme, že vo chvíli, keď ľudia padnú do hriechu, Boh dáva sľub príchodu semena zo ženy. Semeno zo ženy je meno, ktoré celou históriou bude poukazovať na Pána Ježiša Krista. On je ten potomok, semeno zo ženy, ktorý rozmiaždi hlavu hadovi. On je ten, ktorý nás vytrhne z našich hriechov. Semeno zo ženy je to meno, ktoré sme mali prisľúbené ako jedinú nádej po páde.

Jakob v Starej zmluve ho volá Šílo - ten, ktorý prinesie pokoj. Mojžiš ho nazýva prorok: „Hospodin, tvoj Boh, vzbudí ti proroka, ako som ja, z tvojho prostredia, spomedzi tvojich bratov; toho poslúchajte“ (5. M 18:15). Tu pod prorokom Mojžiš má na mysli muža, v ktorom bude

plnosť proroctva, ktorý bude prorokom ďaleko vyšším než je on sám. Jeho meno v Jeremiášovi 33:16 „a toto je meno, ktorým ho budú volať: Hospodin naša spravodlivosť“.

V starozmluvných písmach sú uvedené ďalšie jeho mená: predivný Radca, Knieža pokoja. V Danielovi: Syn človeka. Od Dávida sa hovorí: Syn Dávidov - a toto Jeho pomenovanie nachádzame aj v Novej zmluve.

Keď sa Márii zjavuje anjel, hovorí jej: „dáš mu meno Ježiš“. Prečo meno Ježiš? „Lebo on vyslobodí svoj ľud z ich hriechov“. Meno Ježiš znamená: Hospodin je spása. V našom Pánovi sa v mene Ježiš naplnilo to, čo toto meno vyjadruje. U neho toto meno znamená, že On je Spasiteľ. On má meno nad každé meno, meno, ktoré bolo dané, aby sa pred ním sklonilo každé koleno. Meno, v ktoré keď ktokoľvek bude veriť, bude spasený - hovoria Skutky apoštolov (Sk 4:12). Bez príchodu Ježiša Krista všetky mená v starozmluvných písmach, ktoré sa týkali Spasiteľa, by ostali prázdne a bez naplnenia.

Tretí spôsob naplnenia

Náš Pán napĺňa starozmluvné písma v zmysle plného zjavenia Boha. Boha nikto nikdy nevidel, je napísané, ale jednorodený Boží Syn nám ho známym učinil (Ján 1:18).

Všetko biblické zjavenie má rovnakú autoritu, ale existuje rozdiel medzi Starou a Novou zmluvou v spôsobe zjavenia Boha. Hoci proroci prorokovali, Mojžiš dal zákon a hoci zákon bol písaný Božím prstom, hoci boli anjelské zjavenia, predsa to, na čo poukazujú starozmluvné písma, je zjavenie Krista v tele. Prorok svoju reč začínal slovami: „Takto hovorí Hospodin“. Prorok hovoril: „Nehovorím to, čo ja chcem, ale iba to, čo Boh položil do mojich úst“. Ježiš Kristus nehovoril: Takto hovorí Hospodin, ale: „Ja hovorím“. Hovoril vo svojej autorite. Prečo? Pretože on je Boh v tele, ako uvádza Evanjelium podľa Jána v prvej kapitole: „A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami“ (Ján 1:14). Boh sa stal telom, zobral na seba ľudské telo (ľudský stan) a všetko, čo hovoril On, hovoril sám Boh. Preto učeníci žasnú: „Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami, na čo sme sa dívali, a čoho sa naše ruky dotýkali, o slove života - a ten život sa zjavil, a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám“ (1. Jánov 1:1–2). Toto je o Ježišovi Kristovi, ktorý napĺňa písma ako zjavenie Boha.

To najintímnejšie a najosobnejšie zjavenie Boha, aké existuje, je v Božom Synovi, Ježišovi Kristovi: „Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi“ (Židom 1:1). Všetci, ktorí k nemu prichádzajú, spoznávajú Jeho blízkosť. Spoznávajú, že nekonečný Boh v celej svojej sile a sláve prichádza medzi nás a stáva sa nám osobným a blízkym.

Štvrtý spôsob naplnenia

Ježiš Kristus bezpochyby naplňa starozmluvné písma v zmysle naplňania typologického odkazu obetí. Stará zmluva od samého začiatku učí o obetiach. Za hriech musí byť vyliata krv. Na oltár musí byť prinesená obeť pre dosiahnutie zmierenia. Túto lekciu nás Boh učí od začiatku dejín po páde človeka do hriechu. Pravdaže viac ju rozšíri, keď prídu Mojžišove zákony na Sinai. Tieto, a ani iné obete zvierat, však nikoho nemôžu priviesť do neba. List Židom hovorí, že krv baranov a kozlov nemohla zmyť hriech. Potrebovali sme baránka Božieho, ktorý sníma hriech sveta (Ján 1:29). „Lebo nie je možné, aby krv býkov a kozlov odňala hriechy. Preto vchádzajúc do sveta hovorí: Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo“ (Židom 10:4–5). Načo uspôobil telo? Na to, aby sa stal jedným z nás a za nás sa obetoval raz a navždy – teda dostatočne. Za nás musel zomrieť niekto, kto mal rovnakú ľudskú prirodzenosť ako my. Kto dokázal zniesť páľavu Božieho hnevu, ktorú my nedokážeme zniesť. Musel za nás zomrieť niekto, kto by to urobil ochotne, bol bez hriechu a bol k tomu povolaný Bohom. Jedinou vhodnou bytosťou je Ježiš Kristus. Jeho príchodom všetky starozmluvné obete, koľkokoľvek ich je a všetky s tým súvisiace lekcie, ktoré nás učia o spasení, dochádzajú k reálnemu naplneniu.

Kristus prišiel a zomrel na kríži, Jeho krv bola vyliata, prístup k Bohu bol tým otvorený a nebo je pre hriešnika, ktorý na neho spolieha, zaručené.

Piaty spôsob naplnenia

V Ježišovi Kristovi sa naplňajú aj typologické udalosti. Tie boli Bohom naplánované, aby svojím charakterom ukázali na Krista. V Raji bol strom života. Na púšti manna, ktorá padá z neba a

sýti ľudské životy. Na púšti bol bronzový had, ktorý je vztýčený a tí, ktorí na neho pozerú, sú uzdravení. Je tam stánok zhromaždenia a ďalšie symboly. Pýtame sa: Ako je všetko toto naplnené v Kristovi? Tieto symboly ukazujú niečo z toho, kto Kristus je a čo pre nás reálne urobil a robí. On je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba a sýti naše duše. Bez neho stará zmluva a putovanie po púšti by bol len historický príbeh nesúvisiaci s nami.

Vnímame, že naše duše potrebujú niekoho, lebo sa cítime osamotení. Nemáme spoločenstvo s tým, ktorý nás stvoril. Ježiš Kristus prišiel a hovorí: Ja som chlieb, ktorý zostupuje z neba. Tí, čo sú hladní, poznajú nasýtenie týmto chlebom. Všetky starozmluvné symboly upriamujú pohľad na Spasiteľa Ježiša Krista a sú naplnené v ňom.

Šiesty spôsob naplnenia

Kristus napĺňa starozmluvné písma aj cez typologické postavy. Tieto starozmluvné postavy v svojom konaní, v svojom postavení, v svojom životnom príbehu či špecifických skúsenostiach poukazujú na osobu Krista a Jeho dielo. Tiež nás upriamujú na to, ako potrebujeme Krista.

Jednou z týchto postáv je kráľ Dávid. Mnohí očakávali a spoliehali sa na to, že Dávidovo kráľovstvo sa obnoví, rozšíri sa a bude to kráľovstvo pokoja. V Žalme 89 čítame, že to tak nie je. Potrebujeme niekoho lepšieho, ako kráľa Dávida. Potrebujeme niekoho iného, ako bol Adam. Potrebujeme niekoho múdrejšieho, ako bol Šalamún, aby nad nami vládol.

Nová zmluva opisuje Ježiša Krista ako druhého Adama a ukazuje, že všetci ľudia sme potomkami Adama. Adam nás reprezentoval a padol. Keď on padol, padli sme aj my všetci v ňom (list Rímskym piata kapitola). Preto potrebujeme niekoho, kto nás bude reprezentovať a kto dodrží zákon za nás. Toho, kto sa postaví ako naša hlava, náš reprezentant a my budeme v ňom a zjednotení s ním a budeme mať všetky požehnania, ktoré sú v ňom zasľúbené. Vidíme, ako Adam poukazuje na Krista.

Potrebujeme väčšieho proroka ako bol Mojžiš. Potrebujeme niekoho väčšieho ako Jozua. Potrebujeme muža, ktorý vovedie svoj ľud do večného pokoja, do kráľovstva. List Židom v spojitosti s kňazstvom hovorí oveľa viac a karhá mnohých, že im tieto pravdy unikli (Židom

5:10).

Siedmy spĺsob napĺnenia

Pán Jeťiťs Kristus napĺňa Pĺsma tak, ťe napĺňa oćakávania starozmluvných veriacich, ťe ich hriechy budú spravodlivo Boťím ćinom vysporiadané, keď ich vyhlásil vierou za spravodlivých. „Lebo nielo rozdielu, lebo vťetci zhreťili a postrádajú slávy Boťej ospravedľňovaní súc darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Jeťišovi, ktorého preduloťil Boh za obeť zmierenia skrze vieru v jeho krvi na ukázanie svojej spravodlivosti pre pustenie stranou predoťle sa udialych hriechov do ćasu obeti Kristovej v znáťaní Boťom, aby ukázal svoju spravodlivosť v terajšom ćase, aby bol spravodlivý a ospravedľňujúci toho, kto je z viery Jeťiťsovej“ (Rĺmskym 3:23–25).

Pokiaľ nepriťiel Kristus, mohlo by sa zdať, ťe Boh starozmluvným veriacim ich hriechy prehliadal, nepoćítal. No ich hriech tieť musí byť potrestaný, inak by to bol veľký problém preto, ťe Boh nemôťe prehliadnuť ťiaden hriech a ani ho neprehliada. V Starej zmluve preto musí byť oćakávanie toho, ćo Boh v prospech veriaceho urobí v budúcnosti, aby základ (dôvod), prećo mu Boh odpustil, pevne stál. Je tam silné oćakávanie, ťe v budúcnosti príde niekto, kto tie hriechy vezme reálne na seba, a preto ich Boh „prehliadal – nepoćítal“ (krv kozlov a býkov hriechy neodstránila, len ich prikryla; Ťidom 10:1–4, najmä verť 4). Preto je v liste Rĺmskym 3:25 napĺsané, ťe Boh ukázal svoju spravodlivosť aj pre hriechy starozmluvných veriacich, ktorí pozerali cez sľuby dopredu vierou tak, ako novozmluvní veriaci teraz pozerajú vierou späť dozadu. Ukázal svoju spravodlivosť v Kristovi aj pre starozmluvných veriacich. Bez tohto by nádej (a sľuby), ktoré Boh dal starozmluvným veriacim v Spasiteľa, nikdy nebola napĺnená.

Pripomenieme si Annu, ktorá bola v Jeruzaleme, v chráme, a hovorila o Jeťišovi vťetkým, ktorí oćakávali vykúpenie Izraelovo v Jeruzaleme (Lukáš 2:38). Boli ľudia, ktorí mali reálnu spasiteľnú vieru uprostred izraelského národa. Na ceste do Emaus ućeníci hovorili: „A my sme sa nadejali, ťe on je ten, ktorý ide vykúpiť Izraela“ (Lukáš 24:21). Takáto bola skutoćná nádej, ktorú starozmluvní veriaci mali.

Inými slovami: V Starej zmluve vidíme, ťe nádej starozmluvných veriacich a rovnako aj naša nádej dnes, nemôťe byť nijako inak uspokojená a napĺnená ako len v Kristovi, ktorý priťiel a vykonal platbu za hriech. Nijako inak nevyrieťime otáťku našich hriechov a nikto a nić iné nám

nemôže pomôcť – jedine Ježiš Kristus. Kristus naplnil očakávania starozmluvných veriacich. Nesklamal ich a nesklame ani nás, keď mu budeme dôverovať.

Ôsmy spôsob naplnenia

Ježiš Kristus napĺňa starozmluvné písma ďalej tak, že všetky sľuby sa v ňom napĺňajú a uskutočňujú. „Ale verný je Boh, že naše slovo, vám hovorené, nebolo áno a nie. Lebo Syn Boží, Ježiš Kristus, ktorý bol skrze nás medzi vami kázaný, skrze mňa a Silvána a Timotea, nebol áno a nie, ale bolo áno a v ňom. Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho amen, Bohu na slávu skrze nás“ (2. Korinským 1:18–20).

„Ale verný je Boh, že naše slovo vám hovorené nebolo áno aj nie.“ Keď apoštol Pavel píše Korinťanom, tak píše do situácie, kedy zo slov o Ježišovi Kristovi sa stáva aj áno aj nie. Dnes to poznáme ako zahmlievané kresťanstvo, keď nikdy nič nie je jasné, keď všetko je postavené do polohy: možno to tak je, možno to tak nie je; možno áno, možno nie. Možno to Kristus pre teba urobí, možno nie. Možno ťa zachráni, možno- také maličké možno. Apoštol Pavol však píše: ale verný je Boh, že naše slovo hovorené vám nebolo áno a nie. Naše slovo, keď sme vám zvestovali evanjelium, nebolo áno a nie. Bola to jasná a nezriedená zvesť. Prečo mohol apoštol Pavol takto povedať? Preto, lebo syn Boží, Ježiš Kristus, nebol áno a nie, ale bolo áno v ňom.

Všetky sľuby sú v ňom amen – áno. Všetky sľuby sú v ňom naplnené. Všetko, čo čítame v starozmluvných písmach, je v ňom ÁNO. Keď sme vierou s Ním zjednotení, prichádza ku nám všetko požehnanie. To je požehnanie Novej zmluvy. Požehnanie, ktoré majú tí, čo sú v Kristovi. Bez Ježiša Krista neprídeme k skúsenosti naplnenia ani jedného sľubu, pretože vieme, že keby sme sa našimi skutkami chceli dopracovať k zaslúbeniam, nič by sme nedosiahli. Keď vieme, že sme v Kristovi, uvedomujeme si, čo všetko máme v ňom, a preto Pavol píše veriacim, aby skrze trpezlivosť a potešenie vyplývajúcich z písom mali nádej.

Deviaty spôsob naplnenia

Ježiš Kristus napĺňa požiadavky zákona a tým získava priazeň pre všetkých, ktorých mu Otec dal. Alebo inými slovami: získava spravodlivosť pre všetkých veriacich. On napĺňa starozmluvné písmo tak, že napĺňa požiadavky, ktoré Boh položil v zmluve skutkov na človeka, aby ich človek naplnil. Počnúc Rajom tak, ako sa odvíja história, a človeku je prinášaná plnosť zjavenia Božieho svätého charakteru, vidíme, že nestíhame plniť Božie požiadavky zákona, ktoré sú dobré, sväté a spravodlivé. Môžeme za ne ďakovať, nemôžeme im nič vyčítať, len niet toho, kto by ich bol pre slabosť našich tiel, pre náš hriech a pre našu hriešnu prirodzenosť, naplnil. Žiaden človek s adamovskou prirodzenosťou to nedokázal a ani nedokáže, ale „keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho Syna, poslého zo ženy, podrobeného pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby sme vzali nám určené synovstvo“ (Galatským 4:4–5). To znamená, že Ježiš Kristus, hoci sám je nad zákonom a dáva zákony, bol sám podrobený pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby vzali určené synovstvo. On zákon dodržal. Žasneme nad tým. On dodržal všetky príkazy zákona. Urobil to, čo nikto iný z nás nedokázal.

Otec o Ňom hovorí: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“ (Matúš 3:17). Otec má záľubu v jeho osobe a skutkoch. Otec má lásku k Synovi, pretože ho teší, že plní Jeho vôľu tak, ako si to vždy želal. To nikto z nás neurobil. Jeho Syn to robí.

Preto apoštol Pavol jasá v srdci a píše v 1. liste Korintským 1:30–31 „A vy ste z neho v Kristu Ježišovi, ktorý sa nám stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou i posvätením i vykúpením, aby bolo, ako je napísané: Ten, kto sa chváli, nech sa chváli Pánom“.

V Kristu Ježišovi je spravodlivosť ktorá nám chýba, a ktorú my sami nikdy nemôžeme dosiahnuť. Túto spravodlivosť Boh dáva všetkým, ktorí k Nemu prichádzajú. Preto Pavol píše v celej epištole Rímskym o ospravedlnení z viery. Každému, kto verí v Syna, Boh zdarma pripočítava Jeho spravodlivosť.

Písmo v Galantským 2:17 hovorí o tom, že hľadáme byť ospravedlnení v Ňom. Tieto pravdy sú možné len preto, lebo Kristus naplnil písmo. Preto, lebo On dobrovoľne vstúpil pod zákon a požiadavky zákona naplnil na svojom tele.

Desiaty spôsob naplnenia

List Rímskym 8:4-6 „Aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo tí, ktorí sú podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí sú podľa Ducha, na veci Ducha. Lebo myseľ tela je smrť, ale myseľ Ducha je život a pokoj“. To sú dôležité slová: „Aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha“. Nie za nás, ale v nás! Písmo tu hovorí o tom, že v spojení s Ježišom Kristom a skrze Svätého Ducha žijeme nový život, máme zmenené mysle a máme nový postoj podriadenia sa zákonu (Rim 8:6–7).

Znovuzrodení ľudia, ktorí majú Svätého Ducha (1. Korinským 3:16), nestoja proti Božím zákonom, ale naopak každodenne sa ich a v celom spektre života, túžobne usilujú plniť. Je to vďaka tomu, čo sú v Kristovi (sú ospravedlnení z viery, sú v zmluve milosti) a tomu, že ako nové stvorenia majú Svätého Ducha, ktorý im Božie zákony vkladá do srdca. Ich spravodlivosť (v tomto prípade nie pripočítaná, ale Duchom Svätým vypôsobovaná; „lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie pre záľubu“ Flp 2:13) prevyšuje spravodlivosť zákonníkov a farizejov (Matúš 5:20). A o tom je celá kázeň na hore počnúc veršom 5:17. To je aj, verím, primárna odpoveď na otázku z úvodu, čo znamená naplniť zákon v kontexte Matúša piatej kapitoly.

Keď sme v Kristovi, začíname žiť skutočne to, čo Boží zákon zamýšľal, aby sme žili. Neznamená to, že žijeme dokonale, ale znamená to, že nežijeme v nenávisti voči Božiemu zákonu tak, ako pred tým, než sme uverili a skutočné požiadavky zákona sme ani len nepoznali. Vieme, že sme boli zrodení Svätým Duchom, naša myseľ bola premenená (R 8:6–7). Stávame sa podobnejší a podobnejší nášmu Pánovi - sme posväcovaní.

Skutočné kresťanstvo, skutočná živá viera je tam, kde je skutočný vzťah s Kristom. Kde je tento vzťah, tam je aj skutočná zmena života. Ten, kto sa stretol s Kristom a je k Nemu vierou spasiteľne pripojený, nezostáva už rovnaký – napĺňa (nie ešte dokonale) skutkami to, čo si praje zákon. Jeho prikázania sa mu už nejavia ťažké. Apoštol Pavol poukazuje na túto zmenu a na to, že jej ovocím je napĺňanie práva požiadaviek Božieho zákona. Tieto požiadavky sa napĺňajú v každom, kto nechodí podľa tela, ale podľa Ducha.

Takíto sú zmocňovaní mocou Svätého Ducha pre nový život a skutky, ktoré im Boh pripravil. Takíto súčasne prejavujú aj spravodlivosť, ktorá je konaná cez nový život v nich.

„Či teda maríme zákon vierou? Nijakým činom! Ale zákon staviame v platnosť“ (Rímskym 3:31). Akým spôsobom staviame zákon v platnosť? V prvom rade tým, že zákon je právne uspokojený

pri nás cez Kristovu obeť (predchádzajúci bod). Sekundárne však zákon staviame v platnosť tým, že dostáva v našich ťivotoch ďaleko prednejšie miesto než predtým (tento bod). Aby nedošlo k nedorozumeniu. Nehovoríme o zmluve skutkov, pod ktorou nie sme. Hovoríme o nádhernom ťivote pod zmluvou milosti, ktorej požehnaním je aj fakt, že kresťan miluje ťivot ťitý v Kristovi z moci Jeho Ducha podľa Boťieho zákona.

Na záver

Jeťíš Kristus je hodný toho, aby si mu dôveroval. Môžeš si byť istý, že On je Spasiteľom. Môžeš si byť istý, že keď si budeš ěítať Novú a Starú zmluvu v dôvere v Neho, budeš vidieť požehnanie plynúce pre teba. Môžeš aplikovať celé Pĺsma skrze Neho na seba, pretože vieš, že máš Krista. Aká veľká vec je mať Spasiteľa, ktorý napĺňa Pĺsma. Ťiaľ, že ěasto ani nevieme, kto Kristus skutočne je. Vieme, že je Spasiteľ, že sme skrze neho zachránení, ale nepoznáme tú hĺbku a šírku Kristovej lásky, o ktorej pĺše apoštol Pavol. Potrebujeme obnoviť pohľad na Krista ako na toho, ktorý napĺňa Pĺsma, pretože potom porozumieme, ěo znamená leťať pred ním, ako padol a leťal pred Ním apoštol Ján (Zj 1:17).

Je tu varovanie: mnoho ľuďi ide týmto ťivote bez Krista. Nemajú úplne nič z požehnaní zasľúbených Pĺsmom, lebo nemajú Krista, ktorý za nich zomrel. Nemajú obeť, ktorá by ich zmierila s Bohom. Nemajú chlieb, ktorý by ich sýtil. Nemajú toho, kto by im zjavil Otca. Nemajú nikoho iného, iba starého Adama, pod ktorým sú prekliati a musia zomrieť v zmluve skutkov. Nemajú nikoho, kto by im vládol ako kráľ- sú sami a bez kráľa. Nemajú nikoho, kto by im bol múdrosťou. Nemajú nikoho, kto by od nich odňal ich strach. Nemajú nikoho, kto by za nich naplnil zákon, kto by im dal pokoj duše. A nemajú nikoho, kto by ich zmocnil ťiť nový ťivot.

Priateľu, dobrá správa dnes je táto: Jeťíš Kristus tak, ako bol prezentovaný starozmluvnými pĺsmami, je dostupný dnes pre tvoju dušu a je ponúkaný v evanjeliu tam, kde v tejto chvíli si. Biblia hovorí: odvráť sa od seba, od svojich hriechov, zanechaj všetky zlé i dobré skutky, lebo i tie tvoje „dobré“ sú v Boťích oěiach zlé. Zjednoť sa vierou s volaním Boťieho slova: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ja vám dám odpoěinutie“, pretože toto všetko môžeš mať v Kristovi. Bez Krista toto všetko strácaš. Strata je nie len zomrieť bez Krista, ale strata je aj ťiť bez Krista.

Ak poznáš Krista, pozdvihni svoj hlas a chváľ ho, pretože je toho hodný.